

РЕШЕНИЕ

№ 2

гр. Бургас, 04.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на петнадесети декември през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Мариана Г. Карастанчева

Членове: Пламена К. Гева Върбанова
Кристиян Ант. Попов

при участието на секретаря Ани Р. Цветанова
като разгледа докладваното от Мариана Г. Карастанчева Въззивно
гражданско дело № 20212100501977 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 258 и сл. ГПК и е образувано по повод въззивната жалба на процесуалния представител на М.Б.Б. от гр.***, общ.***, действаща като майка и законен представител на ***** деца Т. Г. П. –ответник по гр.д. № 217 /2021 год. по описа на Несебърския районен съд против решение № 260210/16.09.2021 год. постановено по същото дело, с което е признато за установено по отношение на въззивника, че Г. П. П. не им дължи сумата от 9200 лв. –представляваща ежемесечна издръжка за периода от 01.06.2013г. до 31.01.2021 г.вкл.,присъдена с влязло в сила решение № 86/07.05.2013г. по гр.д. № 164/2013 г. по описа на РС-Несебър, която сума е предмет на изп.д. № 20212150400016 на ДСИ при НРС, както и в частта относно разносните съобразно уважената част от иска.

Въззивницата изразява недоволство от решението, като счита същото за неправилно и необосновано, постановено при нарушения на съдопроизводствените правила.

Сочи се, че съдът е обосновал решението си въз основа на анализ единствено на сочените от ищеца доказателства. Дори не е посочено до кой момент съдът приема, че страните са съжителствали заедно. Единствено се е задоволил да посочи, че раздялата е станала в края на 2020 година, без да е

ясно точно кога и не може да се определи кога и в каква степен е изпълнено задължението на ищеца да плаща издръжка за детето .

Счита се за неправилен изводът ,че парите ,които са заработвани от майката ,са използвани само за собствени нужди ,който извод е в резултат на превратното тълкуване на доказателствата .Неправилно е прието ,че майката на ответницата нямала пряк поглед над отношенията на страните .Счита се ,че съдът е бил предубеден и не е направил обективни изводи ,поради което му е бил поискан отвод .

Моли се за отмяна на решението и вместо него – постановяване на ново ,с което се отхвърли иска .Не се сочат нови доказателства и обстоятелства по делото .

Въззивната жалба е допустима,подадена от процесуално легитимирано лице против подлежащ на обжалване акт .

Въззимаемият ищец чрез процесуалния си представител е подал писмен отговор по чл. 263 от ГПК ,с който оспорва въззивната жалба ,като счита ,че при постановяване на атакуваното решение не са допуснати визираните нарушения.Сочи ,че претенцията на ответницата за заплащане на издръжка за детето е неморална ,при доказани факти по делото – че страните до края на 2020 г. са живели заедно в едно домакинство и цялостната издръжка е била поета от ищеца ,като в продължение на 8 години ответницата-законен представител не е имала никакви доходи и е получила общо 600 лв. от родителите си за целия период .Прави се подробен анализ на доказателствата ,обосноваващ тези изводи .Оспорват се твърденията на въззивницата ,че през процесния период тя сама се е издържала ,тъй като през целия период тя не е разполагала с такива доходи ,работила е сезонна само за по 2-3 месеца,последните две години е ратола във фирмата на ищеца .Твърдението ,че е изкарвала някакви пари не е подкрепено с никакви доказателства .Всичко това води до извод ,че след издаване на изпълнителния лист през 2013 г. са настъпили обстоятелства и факти ,които иключват дължимостта на претендираната сума .Неморално е да се търси издръжка за период от време ,през който ищецът и ответницата Б. са живели в едно домакинство и той е изплащал изцяло издръжката за семейството .Подобно твърдение представлява злоупотреба с права ,която не може да бъде толерирана .Прави се и възражение ,че поради переодичния характер на плащанията с изтичането на тригодишната давност се е погасило правото да се иска изпълнение за периода преди 01.01.2018 г.

Моли се за потвърждаване на решението. .Също не се сочат нови доказателства .

След преценка на събраните по делото доказателства и като обсъди съображенията на страните ,Бургаският окръжен съд прие за установено следното :

Предявен е бил отрицателен установителен иск с правно основание чл. 49 от ГПК ,като ищецът моли да бъде признато за установено по отношение на детето Т. Г. П. ,чрез

нейната майка и законен представител М.Б. ,че не ѝ дължи издръжка в размер на 9200 лв. за периода от 01.06.2013 г. до 30.01.2021 г.

Установено е било по делото ,че с решение /влязло в сила / по гр.д. № 164/2013 г. по описа на Несебърския районен съд , е бил прекратен бракът,сключен между М.Б. и ищеца Г.П. и е било утвърдено постигнатото между бившите съпрузи споразумение във връзка с личните и имуществени отношения ,свързани с прекратяване на брака .Съгласно това утвърдено споразумение упражняването на родителските права върху роденото от брака дете Т. Г. П. е било предоставено на майката ,при която е определено нейното местоживееене ,а на бащата е определен режим на лични отношения с детото и е осъден да заплаща месечна издръжка в размер на 100 лв. ,считано от 07.05.2013 г.За присъдената издръжка е бил издаден изпълнителен лист от 14.05.2013 г. Изпълниелно дело въз основа на този изпълнителен лист не е било образувано .На 29.07.2020 г. М.Б. е подала молба за издаване на втори изпълнителен лист,получен от нея на 21.12.2020 г.,въз основа на който е било образувано изп.д. № 16/2021 г. по описа на ДСИ при НРС,по което е била изпратена на ищеца призовка за доброволно изпълнение за парично задължение в размер на 9200 лв. – представляваща дължима издръжка към вискателя Т.П.,действаща чрез законния си представител М.Б. ,за периода от01.06.2013 г. до 31.01.2021 г.,както и за ежемесечна издръжка от 14.02.2021 г. занапред .Страните не спорят ,че ищецът е заплатил издръжката за м. януари 2021 г. в размер на 100 лв.

Твърдяло се е от ищеца ,че през целия сочен период от 2013 г. до края на 2020г.,след развода , заедно с бившата си съпруга са заживяли отново заедно ,в едно домакинство и съвместно са полагали грижи за детето ,като всички разходи за издръжката на домакинството и детето са заплащани предимно от него ,докато реализираните от М.Б. трудови доходи /предимно от сезонна трудова заетост / са предназначени и достатъчни да покриват само личните ѝ нужди и разходи ,не и тези на детето .Раздялата между родителите на детето е настъпила чак средата на декември 2020 година и чак тогава М. заедно с децата заживяла в отделно домакинство .Затова се претендира установяване ,че ищецът не дължи издръжка за сочения период ,през който е живял заедно с майката на детето в едно домакинство и е заплащал издръжката му,включително и тази за децата .

Основният според въпрос по делото е бил :следва ли да бъде събирана принудително издръжка от родител, на когото не е предоставено упражняването на родителските права и който е осъден да заплаща такава, но който през целия период на претендираната издръжка фактически е упражнявал родителски права и е отглеждал малолетното дете и следва ли да се приеме, че по този начин родителят е изпълнил установеното със съдебното решение задължение, по който въпрос нямало съдебна практика.По този въпрос е налице и задължителна съдебна практика ,която се цитира от първоинстанционния съд –реш.№ 134/25.06.2012 г. по гр.д. № 90/2011 г. на ВКС,четвърто г.о. ,в което се сочи следното :

„По силата на чл.82 ал.1 от СК /отм./ родителите дължат издръжка на своите

ненавършили пълнолетие деца независимо дали са трудоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си. Издръжката е част от задължението на родителя да се грижи за детето си, тя е законово негово задължение да предоставя на детето си средства за задоволяване на потребностите му за физическото и за духовното му развитие. Когато детето и родителят живеят съвместно, средствата се предоставят и в натура. Когато родителят не упражнява родителските права и в негова тежест е присъдена парична издръжка, той е длъжен да я изплаща ежемесечно /чл.89 от СК /отм./ на детето си чрез родителя, на когото е предоставено упражняването на родителските права /тъй като правото на издръжка принадлежи на детето/, ако липсва споразумение за предоставянето ѝ в натура. В случаите, когато решението относно родителските права не е приведено в изпълнение, след приключване на съдебното дирене в производството относно издръжката детето е живяло с родителя, на когото не е предоставено упражняването на родителските права, и този родител е полагал за него дължимите грижи, включително като му е предоставял необходимите средства за задоволяване на потребностите му, задължението му за издръжка следва да се счита изпълнено, респективно правото на такава на детето следва да се счита погасено чрез предоставянето ѝ“

В настоящия случай е било установено по делото ,че само няколко месеца след развода през 2013 г. Г. и М. са заживяли отново заедно на съпругески начала /от м. юни 2013 г./,като М. и детето Т. отново са се върнали в семейното жилище в гр. ***, ***.По време на това съвместно съжителство ,на **.**.**** г. се е родило и второто им дете –П.Г. П./още едно доказателство за твърдението на ищеца ,че са живели в общо домакинство на съпругески начала/.Ищецът е работил като поддръжка в комплекс“лазур“ в гр. Св.Влас /основно през летния сезон е бил ангажиран с активна работа/,а М. работила като фризьорка -също основно летния сезон ,като извесно време е била в майчиснство .Това се доказва от показанията на свид. С. П. и Е.С. ,както и от представените писмени доказателства – удостоверение за постоянен адрес на детето Т. ,както и на детето П. .Свидетелите заявяват ,че през 2015 г. Г. закупил по-голямо жилище и след ремонт се пренесли заедно с двете деца и М. да живеят в това негово жилище ,а М. не е имало собствено такава ,нямало е къде да отиде с децата.Затова през 2018 г. със средства на родителите ѝ е закупила свое жилище /вж. в тази връзка показанията на сви. В.С. /.

Пред целия този период непосредствените грижи за отглеждането и възпитанието на децата са се разпределяли между двамата родители в зависимост

от трудовата им ангажираност ,като средствата ,необходими за поддържане на домакинството /вкл. цената на отопление ,вода ,ток и т.н. / иза издръжката на децата основно са се осигурявали от бащата Г. ,който е получавал по-добри и постоянни /целогодишни /доходи от трудовата си дейност,докато М. получаваща доходи основно през летния сезон и по-голямата част от тях са разходвани за нейни собствени нужди и потребности .Твърдяло се е от ответната страна ,че родителите на М. /които живеят и работят в Испания /ежемесечно се предоставяли финансова помощ за отглеждането и издръжката на децата ,но доказателства за подобни преводи не са били представени .Твърдяло се е също ,че М. е имала достатъчно голям доход ,за да издържа себе си и децата си ,без помощта на ищеца ,но и тези твърдения са останали абсолютно недоказани и противоречат на данните по делото .Напротив –явно именно поради недостатъчни и непостоянни доходи М. е била назначена по силата на трудов договор като работник във фирмата на ищеца с цел да бъде осигурявана в неговото търговско дружество .В случая действително е без значение дали реално е получавала уговореното в трудовия договор възнаграждение или не и дали през същия период – от м. май до м. септември 2018 г. е продължила да работи и като фризьор .Щом е получавала добри трудови доходи от работата ѝ като фризьор ,е можела сама да се осигурява и не е било нужно да бъде осигурявана от фирмата на Г. .

Всичко това е дало основание на първостепенния съд да приеме твърденията на ищеца за верни и исковата претенция за основателна и настоящият съдебен състав изцяло споделя изложените от районния съд мотиви ,към които препраща на осн.чл. 272 от ГПК . С оглед на това претенцията на ищеца да бъде призната за установено, че той не дължи присъдената издръжка, тъй като детето през исковия период е живяло при него и той е осигурявал издръжката му, е основателна. Тук от значение е безспорно установеното по делото обстоятелство, че детето през исковия период е живяло с баща си/и с майка си / и че изпълнителното дело е образувано чак в края на 2020г./логично е след като бащата не е изпълнявал задължението си да плаща издръжка /както се твърди от ответницата /изпълнителното дело да бъде заведено още през 2013г. /.Като е отглеждал детето Т. заедно с майката през целия исков период, ищецът е изпълнил по отношение на него задължението си за издръжка и не дължи 9200 лв., представляващи просрочени вноски.. Да се приеме противното, би означавало родителят да престава два пъти по едно и също задължение.

Във въззивната жалба са инвокирани възражения за необоснованост и

неправилност на съдебния акт ,както и за пристрастност на съда,но липсват конкретни твърдения за подобни нарушения. Районният съд е анализирал всички събрани по делото доказателства и е направил задълбочен анализ на тях и на твърденията на страните ,въз основа на което е направил обосновани изводи ,които настоящият състав споделя.Не е вярно твърденията ,чи съдът не бил се произнесъл до кой момент страните са съжителствали заедно и от кой момент - /вж.стр.7 и 8 от мотивите към решението /.Освен това ,суверенно право на съда е да кредитира едни и да не кредитира други свидетелски показания ,при което показанията на майката на ответницата са преценени в светлината на разпоредбата на чл. 172 ГПК .Не може да се направи извод и за твърдяната предубеденост на съдебния състав от анализа на протоколите от съдебни заседания при изслушването на свидетелите по делото.Поради това и наведените във въззивната жалба възражения против решението са неоснователни , а и неподкрепени с никакви доказателства .

Затова решението следва да бъде потвърдено ,при което и на осн.чл. 78 ал. 3 ГПК в полза на въззиваемия ищец следва да бъдат присъдени направените разноски по делото ,възлизащи на 300 лв. – платено адвокатско възнаграждение.

По изложените съображения Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260210/16.09.2021 г. постановено по гр.д. № 217/2021 г. по описа на Несебърския районен съд .

ОСЪЖДА Т. Г. П. ,ЕГН ***** ,чрез своята майка и законен представител М. Б. Б. ,ЕГН ***** ,двете с адрес – гр.*** ***, ет.*, ап.**, община ***, да заплати на Г. П. П. ,ЕГН***** от гр.*** кв.*** ***, ет.* ап.*, общ.*** ,сумата 300/триста /лева-разноски по делото пред въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от съобщението на страните .

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____